

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 21. maj 1986

om støtte ydet af Forbundsrepublikken Tyskland og land Bayern til en producent af polyamid- og polyestergerne i Deggendorf

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(86/509/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger som fastsat i nævnte artikel 93 og under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Efter gentagne opfordringer fra Kommissionen underrettede Forbundsrepublikken Tysklands regering i skrivelser af 22. marts og 25. juli 1985 forsinket Kommissionen om, at der var ydet finansiel støtte til en producent af polyamid- og polyestergerne i Deggendorf.

Støtten blev ydet fra 1981 og indtil udgangen af 1983 i henhold til forbundsregeringens og delstaternes fælles regionalstøtteordning (Gemeinschaftsaufgabe) og i henhold til den bayerske støtteordning.

I henhold til forbundsregeringens og delstaternes fælles regionalstøtteordning blev der udbetalt et tilskud på 6,12 mio DM til investeringer beløbende sig til 61,2 mio DM, mens der under den bayerske regionalstøtteordning blev ydet et lån på 11 mio DM til 5 % rente og med en løbetid på otte år til dele af ovennævnte investering, der androg 35,9 mio DM. Støtten udgør således 28 % af den samlede investering.

Efter en indledende undersøgelse fandt Kommissionen, at støtten, som var ydet fra 1981 og indtil slutningen af 1983, og som ikke forinden var blevet anmeldt til Kommissionen, var ulovlig, idet Forbundsrepublikken Tysklands regering ikke havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3. I henhold til reglerne fra 1977 om støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn, som medlemsstaterne blev underrettet om ved skrivelse af 19. juli 1977, og som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Bulletin* for juli/august 1977 (punkt 1.5.3) og for november 1977 (punkt 2.1.47) og forlænget i 1979, 1981, 1983 og 1985, skal alle planer uanset art om støtte til virksomheder, der fremstiller syntetiske fibre og syntetisk garn, anmeldes til Kommissionen så betids, at den kan nå at fremsætte sine bemærkninger og om nødvendigt indlede den i artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure med hensyn til den påtænkte foranstaltning.

Kommissionen fandt heller ikke, at støtten bidrog til omlægning af produktionsanlægget for polyamid- og polyestergerne, i overensstemmelse med Fællesskabets regler for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn, da den hverken havde ført til nogen kapacitetsnedskæring eller til nogen omstilling fra produktion af syntetiske fibre og syntetisk garn til andre aktiviteter.

Kommissionen fandt endvidere, at investeringen, der af Forbundsrepublikken Tysklands regering var blevet beskrevet som en grundlæggende rationalisering, kun syntes at sigte mod en modernisering af produktionen af og produktionsanlægget for syntetisk garn med det

formål at holde dette i gang og i hvert fald opretholde — ja endog betydeligt udvide — virksomhedens aktivitetsniveau uden nogen fundamental ændring. Næsten 50 % af de samlede investeringer, som der er ydet tilskud til under de to støtteordninger, vedrørte garnproduktionen og spindingen direkte. Da de resterende dele af investeringen, der vedrørte teksturering og snoning, farvning og strikning af det således fremstillede garn, ikke logisk kan adskilles fra den faktiske garnproduktion, idet disse i de fleste firmaer er fuldt integrerede etaper i produktionen, skulle hele investeringen have været gennemført med firmaets egne finansielle midler og uden statsstøtte.

Da de øvrige EF-producenter af syntetiske fibre og syntetisk garn fortsat udfoldede store bestræbelser for at tilpasse sig den nuværende markedssituation gennem betydelige kapacitetsnedskæringer, mente Kommissionen sluttelig ikke, at den pågældende støtte ville fremme en udvikling, som ud fra Fællesskabets synspunkt ville være tilstrækkelig til at opveje den fordrejning af samhandelen, som støtten medførte, men at den derimod — ved at begunstige den pågældende virksomhed inden for en sektor med en betydelig samhandel og en særdeles skarp konkurrence — ville kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og dermed være uforenelig med fællesmarkedet.

Kommissionen indtog således det standpunkt, at støtten ikke opfyldte de nødvendige betingelser for at falde ind under en af undtagelserne i EØF-traktatens artikel 92, og den indledte derfor den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, omhandlede procedure.

Ved skrivelse af 23. september 1985 gav Kommissionen den tyske regering en frist til at fremsætte sine bemærkninger. De øvrige medlemsstater blev underrettet den 17. oktober 1985, og de interesserede parter blev underrettet den 29. oktober 1985.

II

Da Forbundsrepublikken Tysklands regering ved skrivelse af 30. december 1985 fremsatte sine bemærkninger i henhold til proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, pegede den på, at investeringen var nødvendig, idet der ikke på verdensmarkedet var et tilstrækkeligt udbud af garn i den nødvendige kvalitet. Endvidere var der blevet gennemført en grundlæggende rationalisering under investeringsprojektet, som havde medført en fuldt integreret og moderne produktionsproces, der havde sikret de 1 400 eksisterende arbejdspladser og skabt yderligere 110 arbejdspladser.

Forbundsrepublikken Tysklands regering gjorde gældende, at støtten under de pågældende to støtteordninger var blevet ydet for at opveje de økonomiske ulemper inden for det zonegrænsendeområde, hvor

regionen Deggendorf ligger, således at betingelserne i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c), var opfyldt, og endvidere, at støtten var ydet for et fremme udviklingen i det pågældende område, hvor levestandarden er usædvanlig lav, og hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, således at også EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), fandt anvendelse.

Forbundsrepublikken Tysklands regering konkluderede derfor, at støtten var forenelig med fællesmarkedet.

I deres bemærkninger i forbindelse med proceduren støttede tre andre medlemsstater og fire sammenslutninger af virksomheder inden for den pågældende sektor Kommissionens synspunkt og gav udtryk for stor betænkelighed ved støtteforanstaltningerne. Det blev i disse bemærkninger understreget, at den pågældende sektor stadig er præget af alvorlige problemer med hensyn til overkapacitet og lave priser, og at støtten til modernisering og endog kapacitetsforøgelser i en sådan situation ville fordreje konkurrencen inden for EF ved at give støttemodtageren en urimelig fordel.

Det blev også påpeget, at ydelsen af støtten blev ydet i strid med reglerne for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn.

III

Den finansielle støtte, der er ydet selskabet i Deggendorf i henhold til forbundsregeringens og delstaternes fælles regionalstøtteordning (Gemeinschaftsaufgabe) og i henhold til den bayerske regionalstøtteordning, er støtte som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Denne konklusion kan ikke imødegås med det argument, at regionalstøtten blot opvejer ulemper i støtteområderne set fra de firmaers side, der skal vælge, i hvilket geografisk område de vil investere.

For det første må der peges på, at selv kompensation for et områdes ulemper strengt taget er til fordel for modtageren, idet hans omkostninger i det pågældende område mindskes. For det andet er det i de fleste tilfælde tvivlsomt, om et områdes ulemper kan opgøres så nøjagtigt i kvantitativ henseende, at støtten kan fastsættes, så den netop opvejer disse. Frem for alt fastsættes regionalstøtte imidlertid normalt så højt af medlemsstaterne, at virksomhederne har en positiv finansiel tilskyndelse til at slå sig ned og investere i visse områder. At regionalstøtte er til fordel for modtagerne, bekræftes af ordlyden af artikel 92, stk. 3, hvori det hedder, at støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet. Dette viser, at støtte af denne art falder ind under artikel 92, stk. 1, samt at det ikke kan gøres gældende, at regionalstøtte ikke begunstiger modtagerne, idet den blot opvejer ulemperne ved en bestemt beliggenhed.

Denne støtte skal derfor i henhold til artikel 93, stk. 3, anmeldes til Kommissionen. Endvidere skal Kommissionen ifølge reglerne for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn på forhånd underrettes om alle planer uanset art om støtte til virksomheder, der fremstiller syntetiske fibre og syntetisk garn. Da Forbundsrepublikken Tysklands regering har undladt at anmelde den pågældende støtte på forhånd, har Kommissionen ikke kunnet udtale sig om foranstaltningerne, før de blev gennemført. Støtten er således ulovlig i henhold til fællesskabsreglerne fra det tidspunkt, hvor den trådte i kraft. Den situation, der er opstået gennem denne, er særlig alvorlig, fordi støtten allerede er blevet udbetalt modtageren. Støtten har haft virkninger, der må betragtes som uforenelig med fællesmarkedet.

Når der er ydet støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, kan Kommissionen ifølge Domstolens dom af 12. juli 1973 i sag nr. 77/72⁽¹⁾, forlange, at medlemsstaterne kræver ulovligt ydet støtte tilbagebetalt af modtagerne.

IV

Handelen med syntetiske fibre og syntetisk garn og navnlig med polyamid- og polyesterergarn, der udgør 66 % og 65 % af den samlede EF-produktion, er af betydeligt omfang inden for Fællesskabet.

Det pågældende selskab har en andel på 3 % af den samlede polyamidkapacitet og 4,9 % af den samlede polyesterkapacitet i EF. Det har forøget sin produktionskapacitet for polyamid fra 7 000 tons i 1980 til 10 000 tons i 1983 og sin produktionskapacitet for polyester fra 7 000 tons i 1980 til 18 000 tons i 1983. Selskabet deltager endvidere aktivt i samhandelen inden for Fællesskabet både med de producerede garner og de færdigvarer, der er fremstillet på grundlag af garnerne.

Der er en betydelig overkapacitet inden for produktionen af polyamid- og polyesterergarn i EF, da der — på trods af et nyligt konjunkturopsving, som især skyldes den lavere import fra USA som følge af den højere dollarkurs, men som også må ses på baggrund af de meget små leverancer i de foregående år — fortsat sker en geografisk ændring i produktionen, idet den tredje verden tegner sig for en stadig større del. I 1984 var kapacitetsudnyttelsen for polyamid 79 %, hvilket var en stigning fra 65 % i 1982, der i første række skyldtes, at kapaciteten var skåret ned med ca. 66 000 tons. Yderligere lukninger er allerede bebudet for 1986 og de kommende år. Produktionen er faldet med 9 % i de seneste fire år. Kapacitetsudnyttelsen for polyester 85 % i 1984, efter at have ligget på 67 % i 1982. Med hensyn til polyester var hovedårsagen til

forbedringen lukning af produktionskapacitet for 73 000 tons i den pågældende periode. Leverancerne er faldet med 3 % i de seneste fire år.

Som følge heraf er konkurrencen mellem EF-producenterne af polyamid- og polyesterergarn meget skarp, og mange lider fortsat tab, idet polyamidpriserne stadig ikke er nået op over niveauet for 1974, og fordi polyesterpriserne er faldet til 70 % af 1974-priserne.

Begge de pågældende garntyper tilhører den produktgruppe, der er omfattet af industriaftaler om kapacitetsnedsættelser.

Den pågældende støtte fordrejer konkurrencen, fordi den beviseligt forbedrer modtagerens investeringsafkast og således styrker hans finansielle stilling i forhold til konkurrenter, der ikke modtager sådan støtte. Konkurrencefordreningen er betydelig. Støtten andrager 10,85 % i nettosubventionsækvivalent. En reduktion i investeringsomkostningerne af et sådan omfang giver støttemodtagerne en betydelig fordel frem for ikke-susiderede konkurrenter.

Når finansiel statsstøtte styrker en virksomheds konkurrencemæssige stilling i samhandelen inden for Fællesskabet, må støtten anses for at påvirke denne samhandel. I det foreliggende tilfælde vil støtten, der nedbragte de investeringsomkostninger, som virksomheden i Deggendorf normalt selv skulle afholde, kunne påvirke samhandelen og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige den pågældende virksomhed, som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1. I henhold til EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, er støtte af den i bestemmelsen omhandlede art uforenelig med fællesmarkedet.

De i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra a) og b), fastsatte undtagelser finder ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde på grund af støttens art, og fordi den i øvrigt ikke tager sigte på de dér omhandlede formål.

EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, fastsætter, hvilke støtteforanstaltninger der kan betragtes som forenelige med fællesmarkedet. Hvorvidt støtten er forenelig med traktaten, skal vurderes ud fra Fællesskabets og ikke fra den enkelte medlemsstats synspunkt. For at sikre at fællesmarkedet fungerer tilfredsstillende, og under hensyntagen til princippet i EØF-traktatens artikel 3, litra f), skal de i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, omhandlede undtagelser fra princippet i artikel 92, stk. 1, fortolkes snævert i forbindelse med undersøgelsen af en støtteordning eller en individuel støtteforanstaltning.

De finder navnlig kun anvendelse, såfremt det godtgøres over for Kommissionen, at markedskræfterne alene ikke ville kunne få den potentielt begunstigede virksomhed til — uden en sådan støtte — at træffe dispositioner, der kan bidrage til virkeliggørelsen af et af de i undtagelserne omhandlede mål.

⁽¹⁾ EF-Domstolen, sml. 1973, s. 813.

Såfremt undtagelsesbestemmelserne anvendes på støtteforanstaltninger, der ikke bidrager til virkeliggørelsen af et sådant mål, eller støtten ikke er nødvendig for at nå dette mål, vil det give visse medlemsstaters industrier eller virksomheder uberettigede fordele og blot tjene til at forbedre disses finansielle situation, ligesom det vil medføre, at samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes, og konkurrencevilkårene fordrejes, uden at dette på nogen måde er begrundet i hensynet til Fællesskabets interesse, jf. artikel 92, stk. 3.

Den tyske regering har ikke kunnet påvise, og Kommissionen har ikke kunnet konstatere, at støtten opfylder betingelserne for at være omfattet af en af undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3.

For så vidt angår undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), er det klart, at den pågældende støtte ikke sigtede mod at fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den tyske økonomi. Støtte til et enkelt selskab, der fremstiller syntetiske fibre og syntetisk garn, er ikke tilstrækkelig til at afhjælpe en situation af den art, der beskrives i artikel 92, stk. 3, litra b).

For så vidt angår undtagelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), med hensyn til støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner skal det bemærkes, at samhandelen mellem medlemsstaterne med syntetiske fibre og syntetisk garn i almindelighed og i særdeleshed med polyamid- og polyester-garn er meget omfattende, samt at konkurrencen er meget skarp på grund af en vedvarende og ubestridt overkapacitet og lave priser som ovenfor anført. Af disse grunde falder syntetiske fibre og garner, herunder polyamid og polyester, ind under ordningen for syntetiske fibre.

Ved skrivelse af 11. august 1981 forlængede Kommissionen kontrolordningen vedrørende støtte for en yderligere periode på to år, der udløb den 19. juli 1983, dvs. kontrolordningen omfattede den i denne støttesag relevante periode. Kommissionen understregede samtidig over for medlemsstaterne, at den på forhånd ville være negativt indstillet over for planer om støtte, hvad enten der var tale om sektorbestemt, regional eller generel støtte, som ville medføre en forøgelse af denne industrigrøns nettoproduktionskapacitet. Den mindede ligeledes medlemsstaterne om, at den fortsat ville være positivt indstillet over for støtteprojekter, der tog sigte på at fremskynde eller lette omstillingen fra produktion af syntetiske fibre til andre aktiviteter, eller som gennem strukturomlægning medførte kapacitetsnedsættelser.

Kommissionen mindede i denne skrivelse endvidere medlemsstaterne om, at de på forhånd skal anmelde alle planer om støtte, uanset art, til selskaber, der fremstiller syntetiske fibre og syntetisk garn.

Støtte til fremstillingen af syntetiske fibre skal ikke blot være i overensstemmelse med reglerne for støtte til syntetiske fibre, men er også omfattet af de retningslinjer for støtte til tekstilindustrien, som Kommissionen fastlagde i 1971 og 1977, og i henhold til hvilke ydelsen af investeringsstøtte skal være kædet sammen med en strukturomlægning med helt klare målsætninger og ikke blot tilsigte en modernisering af produktionsanlæg.

Den her omhandlede investering, der af Forbundsrepublikken Tysklands regering beskrives som en grundlæggende rationalisering, vedrører imidlertid blot en modernisering af et produktions- og forarbejdningsanlæg for syntetisk garn for at holde dette i gang, uden at der gennemføres nogen fundamentale ændringer. Investeringen i teksturering og snoning, farvning og strikning af garnerne kan ikke logisk adskilles fra den egentlige garnproduktion, hvortil ca. 50 % af investeringen skulle anvendes, da det først er efter disse forarbejdningsstrin — som i de fleste virksomheder, herunder støttemodtageren, er fuldt integrerede produktionsstrin — at garnene forarbejdes yderligere eller afsættes. Denne kontinuerede og integrerede proces afløste den tidligere proces for flere år siden, og anvendes allerede af de fleste polyamid- og polyesterproducenter, hvilket betyder, at den pågældende investering blot udgjorde en normal modernisering af et forældet anlæg med det formål at opretholde konkurrenceevnen. Dette kan ikke betegnes som en strukturomlægning og burde derfor have været gennemført ved hjælp af egne finansielle midler uden statsstøtte.

Endvidere har Kommissionen altid principielt modsat sig driftsstøtte og har indtaget det standpunkt, at investeringer, navnlig inden for tekstilvarer, beklædning, syntetiske fibre og syntetisk garn, der foretages af en virksomhed med det formål at overleve eller at opretholde aktivitetsniveauet, uden at der foretages nogen fundamentale ændringer, ikke berettiger til støtte. Det bør tilføjes, at denne holdning flere gange tidligere har fået den tyske regerings fulde støtte.

I denne sag viser oplysningerne om selskabets produktionskapacitet før og efter den pågældende investering imidlertid klart, at denne har medført en betydelig forøgelse af nettoproduktionskapaciteten for både polyamid- og polyester-garn. Endvidere kan kun disse kapacitetsforøgelser forklare, hvordan selskabet har kunnet rationalisere sin produktion som hævdet og samtidig har kunnet skabe yderligere 110 arbejdspladser. Denne investeringsstøtte er således i modstrid med reglerne for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn, og der er således ingen særlige træk ved den pågældende investering, der taler for, at Kommissionen skulle undtage den pågældende støtte fra disse regler, i henhold til hvilke sådan støtte skal undgås, da skabelse af ny kapacitet med statsstøtte strider mod Fællesska-

bets interesse, der går ud på at nedskære kapaciteten, og endvidere forværrer forholdene for de andre eksisterende virksomheder, der alle har overskydende kapacitet.

Selv i dette tilfælde, hvor det subventionerede selskabs produktion hovedsagelig anvendes af selskabet selv, er den skade, der påføres virksomheder i Fællesskabet, ikke mindre, fordi disse stillet over for en kapacitetstilvækst og stive forbrugsmønstre selv har måttet og må gennemføre yderligere nedskæringer for at opveje den nye kapacitet i Deggendorf.

Forbundsrepublikken Tysklands regering hævder i sine bemærkninger under proceduren, at der typer garn, der fremstilles i Deggendorf, og navnlig POY (færorienteret garn), ikke kan fås i tilstrækkelige mængder i en egnet kvalitet. Der må her peges på, at dette produkt er en af de typer fibre og garn, der er overskud af i EF som helhed, og at POY kan fremstilles og bliver fremstillet af en lang række virksomheder i EF.

Det skal endvidere bemærkes, at støttemodtageren i Deggendorf er datterselskab af et langt større moderselskab, der fremstiller syntetisk garn, tekstiler og beklædning, og hvis finansielle styrke var og er betydelig, således at markedskræfterne i sig selv ville have været tilstrækkelige til at sikre en normal udvikling og den pågældende investering uden statsstøtte.

Kommissionen har i de senere år altid forbudt medlemsstaterne at yde finansiell støtte til producenter af syntetiske fibre og syntetisk garn i lignende eller endog identiske situationer, nemlig når det pågældende selskab blot ønskede at modernisere eller rationalisere produktionen uden at foretage nogen af de ændringer, der skal gennemføres efter reglerne for støtte til syntetiske fibre.

I betragtning af det ovenfor anførte og med hensyn til undtagelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), vedrørende »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner« skal det bemærkes, at støtten ved kunstigt at nedsætte den pågældende virksomheds omkostninger svækkede de øvrige EF-producenters konkurrencemæssige stilling og således medførte et yderligere fald i kapacitetsudnyttelsen og i priserne til skade for producenter, som hidtil har overlevet ved at foretage strukturuomlægning samt produktivets- og kvalitetsforbedringer med egne midler, men som nu kan blive nødt til at trække sig ud af markedet. Støtten til den pågældende virksomhed, hvis markedstilling ikke længere udelukkende betinges af dens effektivitet, indsats og styrke, kan derfor ikke anses for at bidrage til en udvikling, der ud fra Fællesskabets

synspunkt ville være tilstrækkelig til at opveje støttens fordrejning af samhandelen.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), gælder for støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse.

Da Kommissionen indledte proceduren i artikel 93, stk. 2, mod den tiende generalplan for forbundsregeringens og delstaternes fælles regionalstøtteordning var det ud fra den opfattelse, at den økonomiske og sociale situation i Forbundsrepublikken Tyskland hverken nationalt eller regionalt berettigede en anvendelse af artikel 92, stk. 3, litra a). Kommissionen gjorde rede for sin opfattelse i bilaget til sin skrivelse af 6. november 1981 til Forbundsrepublikken Tysklands regering. Dens synspunkt blev bekræftet af den yderligere undersøgelse, som den gennemførte, inden den indledte proceduren efter artikel 93, stk. 2, mod regionalstøtteordningerne i Baden-Württemberg, Bayern, Hessen, Niedersachsen, Rheinland-Pfalz og Schleswig-Holstein, og blev fremført igen i bilaget til Kommissionens skrivelse af 10. august 1984 til Forbundsrepublikken Tysklands regering. Kommissionen henviser udtrykkeligt til begge disse erklæringer.

Kommissionens seneste gennemgang af situationen bekræfter den indtryk af, at der hverken i Forbundsrepublikken Tyskland som helhed eller i det bestemte område, der berøres af denne beslutning, er tale om en usædvanlig lav levestandard eller om en alvorlig underbeskæftigelse, således at undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), ikke finder anvendelse.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), gælder for støtte, der fremmer udviklingen af visse økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Regionalstøttens virkninger for den pågældende industri skal overvåges selv for de mest underudviklede områder — som Deggendorf end ikke hører til — hvilket er årsagen til, at Kommissionen må gennemføre sin analyse af den økonomiske og sociale situation set ud fra Fællesskabets interesse, der inden for denne sektor går ud på at nedskære kapaciteten.

Reglerne for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn er udtryk for en fællesskabspolitik, der udtrykkeligt støttes af alle medlemsstaterne. Ifølge denne politik og i den pågældende industris nuværende situation fremmer subventionerede investeringer med det formål at øge kapaciteten eller at modernisere og rationalisere produktionen uden at der gennemføres nogen af de ændringer, der kræves efter reglerne for støtte til syntetiske fibre, ikke udviklingen af visse økonomiske regio-

ner, da de ikke kan gøre et produktionsanlæg finansielt og økonomisk mere levedygtigt og ikke sikrer de berørte arbejdspladser, hvorfor målsætningerne i artikel 93, stk. 3, litra c), ikke er opfyldt.

Den pågældende støtte vil derfor fremme Deggendorf-området økonomiske udvikling, jf. artikel 92, stk. 3, litra c), da den ikke vil medføre nogen varig inkomstforøgelse eller formindskelse af arbejdsløsheden i området, hvorimod den kan fordreje konkurrencevilkårene i forbindelse med samhandelen inden for Fællesskabet uden at bidrage i nødvendigt omfang til den regionale udvikling. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at Kommissionen af samme grunde måtte nedlægge forbud mod statsstøtte til andre producenter af fibre og/eller garn beliggende i regioner inden for Fællesskabet med langt større ledighed og med en langt lavere levestandard end i Deggendorf-området.

I henhold til traktatens artikel 92, stk. 2, litra c), er støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder, som er påvirket af Tysklands deling, i det omfang de er nødvendige for at opveje de økonomiske ulemper, som denne deling har forårsaget, forenelig med fællesmarkedet.

Ifølge artikel 92, stk. 2, litra c), er denne undtagelse fra støtteforbuddet i artikel 92, stk. 1, betinget af klart specificerede særlige forhold. Det er derfor Kommissionens pligt at undersøge, om støtten opfylder betingelserne i artikel 92, stk. 2, litra c).

I den foreliggende sag behøver Kommissionen ikke at undersøge, om den ulempe, som delingen oprindeligt har forårsaget, er mindsket i betragtning af det tidsrum, der er hengået siden delingen, og på baggrund af den stigende enhed inden for fællesmarkedet.

Ifølge reglerne for støtte til syntetiske fibre og syntetisk garn, som Forbundsrepublikken Tysklands regering udtrykkeligt har tilsluttet sig ved skrivelser af 9. september 1981 og 5. september 1983, og som der detaljeret er redegjort for ovenfor, er enhver form for støtte til den pågældende type investering forbudt. For så vidt angår den industri, som denne sag vedrører, må Kommissionen på baggrund af de i disse regler anførte sektormæssige betragtninger konkludere, at den her omhandlede subsiderede investering ikke var egnet til at opveje eventuelle økonomiske ulemper i Deggendorf-området, da den ikke medførte nogen varig økonomisk udvikling.

Kommissionen har aldrig ment, at zonegrænseområderne (Zonenrandgebiete) inden for Forbundsrepublikken Tyskland automatisk var undtaget fra kontrolordningen med hensyn til støtte til industrier, for hvilke der er fastsat særlige støtterelevanter med det formål

at bekæmpe en alvorlig krise. Den har navnlig i skrivelse af 6. november 1981 til Forbundsrepublikken Tysklands regering vedrørende forbundsregeringen og delstaternes tiende fælles støtteplan underrettet forbundsregeringen om sådanne særlige klausuler for de enkelte sektorer. Forbundsregeringen har aldrig gjort indsigelser herimod.

Kommissionen fulgte endvidere denne politik, da den i 1985 forbød ydelsen af statsstøtte til en virksomhed i Neumünster, (Zonenrandgebiet), der producerede syntetisk garn, og — ligesom i denne sag — blot ønskede at modernisere og rationalisere produktionen uden at foretage nogen af de fundamentale ændringer, der kræves efter de relevante støtterelevanter⁽¹⁾.

Det må således konkluderes, at støtten til selskabet i Deggendorf ikke er omfattet af undtagelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2, litra c).

I betragtning af ovenstående er den pågældende støtte ulovlig, fordi Forbundsrepublikken Tysklands regering ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3. Støtten opfylder ikke de betingelser, der skal være opfyldt, for at den kan falde ind under en af undtagelserne i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2 og 3. Støtten skal derfor kræves tilbagebetalt —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, der i perioden fra 1981 til slutningen af 1983 er ydet i form af et tilskud på 6,12 mio DM under forbundsregeringens og delstaternes fælles regionalstøtteordning (Gemeinschaftsaufgabe) og et lån på 11 mio DM med en rentesats på 5% og en løbetid på otte år under den bayerske regionalstøtteordning til en virksomhed i Deggendorf, der producerer polyamid- og polyester-garn, og som Forbundsrepublikken Tysklands regering forsinket underrettede Kommissionen om ved skrivelser af 22. marts og 25. juli 1985, er ulovlig, da den er ydet i strid med bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 93, stk. 3. Støtten er endvidere uforenelig med fællesmarkedet efter traktatens artikel 92.

Artikel 2

Den i artikel 1 omhandlede støtte skal kræves tilbagebetalt. Forbundsrepublikken Tysklands regering underretter senest to måneder efter datoen for meddelelsen om denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, som den har truffet for at efterkomme den.

⁽¹⁾ EFT nr. L 181 af 13. 7. 1985, s. 42.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. maj 1986.

På Kommissionens vegne

Peter SUTHERLAND

Medlem af Kommissionen
